

Uppsala den 16 februari 2010

Svea Hovrätt
Miljööverdomstolen
Box 2290,
103 17 Stockholm

Överklagande av Miljödomstolen vid Växjö tingsrätt dom i mål 149-10, av den 2010-02-04

Klaganden: Miljönämnden i Hörby kommun,
242 80 Hörby.

Ombud: Jur. dr. Jonas Christensen
Ekolagen Miljöjuridik AB
Östra Ågatan 53, 5tr
753 22 Uppsala
0730 59 09 29
Juristen@ekolagen.se

Motpart: Shell Exploration and Production AB, 556742-4865.
172 98 Stockholm.

Ombud för sökanden: Advokat Per Molander, Jur. kand. Felicia Terenius.
Mannheimer Swartling Advokatbyrå AB.
Box 1711, 111 87 Stockholm.

Saken: Överklagande av Miljödomstolen vid Växjö dom i mål M 149-10 avseende Shell Exploration and Production AB anmälan om provborrning efter naturgas på fastigheten Oderup 25:4 i Hörby kommun. Domstolens .

Miljönämnden i Hörby kommun har beslutat att överklaga ovan rubricerad dom samt att begära prövningstillstånd. Som ombud vill jag med anledning av detta anföra följande.

Yrkande

Miljönämnden i Hörby kommun yrkar att Miljööverdomstolen, med ändring av Länsstyrelsens beslut och Miljödomstolens dom, ska fastställa Miljönämndens beslut att förbjuda den anmälda verksamheten.

Miljönämnden ansöker om att Miljööverdomstolen ska meddela prövningstillstånd.

Miljönämnden begär att Miljööverdomstolen ska pröva om det föreligger sekretess för de intyg som bifogas, samt de uppgifter i detta överklagande som är känsliga för de berörda. Nämnden uppfattar att 21 kap. 1§ i offentlighets och sekretesslagen kan utgöra en grund för detta.

Bakgrund

Shell Exploration and Production AB (sökanden) inkom till Miljönämnden i Hörby kommun med en anmälan enligt 21§ förordning om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd, avseende provborrning efter naturgas. Den 2009-09-24 beslutade Miljönämnden att förbjuda verksamheten. Bolaget överklagade till Länsstyrelsen som upphävde nämndens beslut. Miljönämnden överklagade då till miljödomstolen som den 2010-02-04 avslog överklagandet.

Skäl för prövningstillstånd

Nämnden menar att underinstanserna uppenbart har gjort en felaktig tolkning av begreppet psykiska immissioner. Det är av vikt för rättstillämpningen att innebörden av detta begrepp definieras, så att det av praxis klart framgår att det inte skett någon förändring i detta hänseende sedan miljöbalken trädde i kraft.

Utveckling av grunderna

Med hänvisning till vad Miljönämnden tidigare anfört, vill vi tillägga följande.

Begreppet psykiska immissioner härstammar från den tidigare miljöskyddslagen (SFS 1969:387). Redan i immissionssakkunnigas betänkande (SOU 1966:65 s. 302) diskuterade detta begrepp. Innebörden är att en rädsla, orsakad av en planerad eller pågående miljöfarlig verksamhet, ska ses som en *självständig* omgivningsstörning. Grunden till rädslan måste vara något som teoretiskt sett kan inträffa även om sannolikheten för detta kan vara mycket liten. Någon ändring i detta avseende var inte avsedd när begreppet överfördes till miljöbalken (Michanek/Zetterberg "Den svenska miljörätten", andra upplagan s. 251 not 31, se även prop. 1997/98:45 del 2 s. 108).

Varken i den definition av begreppet miljöfarlig verksamhet som fanns i 1§ miljöskyddslagen, eller i dagens definition enligt 9 kap. 1§ miljöbalken, finns krav på att de störningar som åberopas ska ha passerat nivån "ringa". Detta är däremot ett rekvisit i begreppet olägenhet för människors hälsa.

Miljödomstolen hänvisar i vissa delar till länsstyrelsens beslut. På sidan 6 i sitt beslut för länsstyrelsen ett resonemang om detta begrepp. Länsstyrelsens analys börjar i 9 kap. 1§ miljöbalken, d.v.s. definitionen av begreppet miljöfarlig verksamhet. I sista stycket glider länsstyrelsen dock över till att diskutera innebörden av begreppet "olägenhet för människors hälsa", ett begrepp som har sin grund i den gamla hälsoskyddslagen. Medan det sistnämnda begreppet förutsätter att det inte är en helt ringa påverkan på hälsan, finns något krav på att störningen ska ha överskridit "ringa-nivån" varken i 9 kap. 1§ MB eller i den bedömning som alltid ska göras mot bakgrund av 2 kap. 3§ MB. Något sådant krav fanns inte heller i miljöskyddslagen.

Både länsstyrelsen och miljödomstolen för uteslutande ett resonemang som går ut på att då såväl sannolikheten för att grundvattnet ska påverkas av provborringarna, liksom att grannarnas oro för att detta ska inträffa, är ringa så föreligger inte någon olägenhet för människors hälsa enligt dess definition i 9 kap. 3§ MB.

Miljönämnden å sin sida menar dock för det första och med hänvisning till Koncessionsnämnden för miljöskydds resonemang i dess beslut KN 36/77, att frågan om hur sannolikt det är att grundvattnet kan komma att förorenas av provborringen, inte är relevant i målet så länge som det rent teoretiskt kan inträffa en olycka eller annat missöde som förorenar grundvattnet. Miljönämnden menar att sökanden inte i tillräcklig grad har lyckats visat att det inte är helt uteslutet att grundvattnet ska komma att förorenas.

För det andra och med hänvisning till att miljöbalksreformen inte avsåg att ändra innebörden av begreppet psykiska immissioner, så menar miljönämnden att det i målet inte är relevant att bedöma huruvida oron i sig ska anses vara ringa eller inte, så länge som det föreligger oro.

Det är anmärkningsvärt att varken länsstyrelsen eller miljödomstolen gjort någon bedömning enligt 2 kap. 7§ eller 2 kap. 9§ miljöbalken.

Miljönämnden kan konstatera att de närboendes rädsla för provborringen kvarstår även efter det att sökanden har uppfyllt det som enligt sökandens egen uppfattning kan anses vara innebörden av 2 kap. 3 och 7§ MB. Nämnden menar att denna oro, styrkta genom intyg, i det aktuella målet är av så väsentlig betydelse, att verksamheten enligt 2 kap. 9§ MB inte kan tillåtas.

Enligt fullmakt

Jonas Christensen